

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/14/2017
Identifikačné číslo spisu: 1099898345
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1099898345.7

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: GENERIX, a. s., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 36 172 243, právne zastúpený advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátska kancelária FELIX NEUPAUER & PARTNERS, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, proti žalovanému: Centrálny depozitár cenných papierov SR, a. s., so sídlom Ul. 29. augusta 1/A, Bratislava, zastúpený HKP Legal, s. r. o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, o zaplatenie 599 210,62 eur, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 57Cb/5/1999, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2016, č. k.: 4Obo/26/2015-888, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2016, č. k. 4Obo/26/2015-888 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie rozsudkom z 20. mája 2015, č. k. 57Cb/5/1999-852 žalobu zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 125 127,63 eur.
2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že pôvodný žalobca (Banská obchodná spoločnosť, a. s., Prievidza) si žalobou uplatnil právo na zaplatenie 21 910 681,-- Sk titulom náhrady škody na základe rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. apríla 1997 sp. zn. 10Cb/48/97, ktorým bola obchodná spoločnosť CEBO HOLDING SLOVAKIA, a. s., Partizánske, povinná zaplatiť žalobcovi - Banskej obchodnej spoločnosti, a. s., Prievidza, sumu 21 910 681,-- Sk. Spoločnosť CHS, a. s., si povinnosť uloženú rozsudkom neplnila dobrovoľne, a preto žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd v Nitre poveril súdnu exekútorku vykonaním exekúcie 14. mája 1997. Súdna exekútorka dala 1. júla 1997 pokyn na pozastavenie výkonu práva nakladať so zaknihovanými cennými papiermi CHS, a. s. Pozastavenie výkonu práva bolo žalovaným uskutočnené 8. júla 1997. Na účte majiteľa cenných papierov CHS, a. s., bolo k tomuto dňu 47 659 ks cenných papierov obchodovateľných na verejnom trhu.
3. Žalobca v súčinnosti s exekútorom a obchodníkom s cennými papiermi hľadali najoptimálnejšiu možnosť na predaj predmetných cenných papierov. Pracovník žalovaného porušil § 415 Obč. zák., keď neoprávnené odblokoval účet, o čom tento pracovník žalovaného musel vedieť, čiže vedome spôsobil škodu na majetku žalobcu.

4. Žalovaný uviedol, že neporušil žiadny zákon ani povinnosť zo záväzkového vzťahu a navrhol, aby súd žalobu zamietol.

5. Žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 3 858 861,80 Sk späť, súd v tejto časti konanie zastavil rozhodnutím 2. marca 1999, spornou tak zostala len suma 18 051 819,20 Sk, t. j. 599 210,62 eur.

6. Súd prvej inštancie uznesením z 5. decembra 2006 pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že do konania namiesto Banskej obchodnej spoločnosti, a. s., Prievidza, vstúpila obchodná spoločnosť GENERIX, a. s., Bratislava.

7. Súd prvej inštancie z predložených dokladov a vykonaného dokazovania mal za preukázané, že na základe žiadosti exekútorke z 8. septembra 1997 došlo k zániku pozastavenia výkonu práva nakladať s predmetnými cennými papiermi, na základe príkazu podľa § 27 ods. 7 zákona č. 600/1992 Zb. v znení platnom v čase zadania žiadosti. Žalovaný neporušil povinnosť v zmysle § 27 ods. 6 zákona o cenných papieroch, keď prevod zaknihovaných cenných papierov na spoločnosť TG TRADE, a. s., dňa 24. októbra 1997 zaregistroval. Predpoklad porušenia povinnosti zo strany žalovaného pre určenie jeho zodpovednosti za škodu nebol splnený.

8. Vzhľadom k tomu, že nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaným, súd prvého stupňa sa podľa § 89 zákona o cenných papieroch nezaoberal náhradou škody v nadväznosti na úpravu podľa zákona č. 513/1991 Zb. v znení jeho zmien a doplnkov.

Na základe zisteného skutkového a právneho stavu, súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný nenesie žiadnu zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobcovi, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že náhradu trov priznal žalovanému.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca do jeho celého rozsahu a žalovaný podal odvolania do časti jemu nepriznaných trov právneho zastúpenia.

10. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p., v nadväznosti na § 221 ods. 1 písm. j/ O. s. p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Žalovaný podal odvolanie v časti týkajúcej sa trov konania, a to ohľadne nepriznaných šiestich úkonov právnej služby. V prípade nepriznania úkonu právnej pomoci, súvisiacim so zmenou zastúpenia žalovaného (prevzatie a príprava právneho zastúpenia JUDr. Hagyarim) súd neuviedol dôvod nepriznania. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že trvá 16,5 roka. Žalovaný má za to, že všetky úkony právnej pomoci boli primerané a účelné.

12. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný a uviedol, že napadnutý rozsudok obsahuje dostatočné odôvodnenie. V predmetnej veci nie je sporný skutkový stav - tejto skutočnosti sa žalobca vo svojom odvolaní ani bližšie nevenuje, z odvolania tiež nie je známe, aké dôkazy, ktoré žalobca navrhol, neboli za 16 rokov trvania tohto súdneho konania vykonané. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, právne závery súdu prvého stupňa nie sú v rozpore s právnymi závermi žiadneho z dovolacích rozhodnutí vydaných v tejto veci. Žalovaný sa rozhodol pre právne zastúpenie advokátskou kanceláriou s ohľadom na uvedené skutočnosti a charakter tohto súdneho konania, preto tento krok nemožno hodnotiť ako neúčelný, resp. zneužitie práva. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil s výnimkou časti trov konania.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa so závermi súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými stotožňuje v celom rozsahu podľa § 219 ods. 2 O. s. p.

14. Odvolací súd zdôraznil, že samotný exekučný príkaz automaticky nemá účinky blokácie zaknihovaných cenných papierov, tieto má až registrovanie pozastavenia výkonu práva nakladať s cennými papiermi podľa § 27 ods. 6 SP. Preto námietka žalobcu, že žalovaný porušil svoju povinnosť a žalobcovi svojím konaním spôsobil škodu, keď vykonal registráciu prevodu cenných papierov medzi povinným na tretiu osobu a týmto konaním zmaril vykonať exekúciu v zmysle § 133 Ex. poriadku v prospech oprávneného, nie je dôvodná. Žalovaný nebol účastníkom exekučného konania a nebol ani

povinný preverovať spôsob uspokojenia, resp. zánik exekúcie, ako aj postup exekútorky v zmysle § 131 Ex. poriadku. Žalovaný nie je v tomto smere oprávnený bez pokynu oprávnenej osoby z vlastnej iniciatívy realizovať na účtoch majiteľov cenných papierov služby, a to ani na základe priloženého exekučného príkazu.

15. Odvolací súd považoval tvrdenie žalobcu o tom, že súdna exekútorka svoj príkaz obsiahnutý v podaní z 8. septembra 1997 podmienila a účelovo viazala na exekúciu, nemá oporu v právnej úprave zákona o cenných papieroch. Povinný bol viazaný všeobecným príkazom, ku ktorému došlo po začatí exekučného konania. V zmysle § 133 ods. 2 Ex. por. pri nakladaní s cennými papiermi robí namiesto povinného všetky úkony exekútor a pri splnení pohľadávky z cenných papierov je exekútor povinný postupovať podľa zákona o cenných papieroch. Po odblokovaní akcií a zrealizovaní služby žalovaným mala súdna exekútorka chrániť práva oprávneného pri predaji cenných papierov spôsobom v zmysle zákona o CP. Je nesporné, že ako oprávnená osoba nedala žalovanému zákonným postupom príkaz na službu, ktorá by vlastníka akcií (povinného) naďalej obmedzovala v dispozícii s akciami až do skončenia, resp. zániku exekúcie.

16. K námietke žalobcu, že zo strany žalovaného došlo 24. októbra 1997 k protiprávnemu vykonaniu registrácie prevodu predmetných cenných papierov medzi povinným v exekučnom konaní a treťou osobou na základe absolútne neplatného právneho úkonu, odvolací súd uviedol, že nemá právne opodstatnenie. V rozhodnom období 24. októbra 1997 boli akcie povinného - CEBO HOLDING SLOVAKIA, a. s., voľne obchodovateľné, a to v dôsledku nekonania, resp. nečinnosti exekútorky, ktorá mala zákonným spôsobom chrániť práva oprávneného pri predaji cenných papierov v zmysle zákona o CP, čo nesporne vyplýva aj z EX. P (§ 133). Preto námietka žalobcu o zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu s poukazom na § 67 CP je irelevantná.

17. K námietke odňatia možnosti žalobcu konať pred súdom, ktorú žalobca odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nevykonával navrhované dôkazy a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, odvolací súd považoval za nedôvodnú, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa kritéria v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Zároveň uviedol, že žalobca ani nekonkretizoval v odvolaní, ktoré zásadne navrhované dôkazy neboli súdom vykonané.

18. Odvolací súd následne preskúmal odvolanie žalovaného ohľadom časti nepriznania trov právneho zastúpenia a toto odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania je náležite zdôvodnená výška priznaných trov konania žalovanému. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia účelnosti, resp. neúčelnosti právnych úkonov (v počte 6) zo strany právneho zástupcu žalovaného, ktoré mu neboli priznané v rámci náhrady trov konania. Zmena právneho zastúpenia a stanovenie nového právneho zástupcu bez ohľadu na dĺžku a priebeh súdneho konania a s tým spojené právne úkony (porady s klientom) nemožno považovať za nevyhnutné.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

20. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca z týchto dôvodov:

a/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (žalobcovi), aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.),

b/ rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

Dôvody k bodu a/

- rozsudok odvolacieho súdu bol síce vyhlásený podľa O. s. p. dňa 29. júna 2016, teda pred účinnosťou C. s. p., vyhotovený bol zjavne už za účinnosti C. s. p., a preto mal mať náležitosti podľa § 220 a nasl. C. s. p.

- deň verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu mal podľa § 156 ods. 1 a 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR bol zverejnený až 27. júna 2016, teda 2 dni pred verejným vyhlásením rozsudku.

- voči rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie dňa 1. júla 2015, ktoré bolo žalovanému doručené súdom prvej inštancie. Žalovaný zaslal prvoinštančnému súdu písomné vyjadrenie dňa 4. augusta 2015, vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo žalobcovi doručené až po vyhlásení

rozsudku odvolacím súdom. Poukázal na prax ESLP ako rozhodnutie NS SR.

Dôvody k bodu b/

- v predmetnej veci bolo vydaných niekoľko rozhodnutí, ako súdu prvej inštancie, tak aj odvolacích a dovolacích rozhodnutí (sp. zn.: 1ObdoV/18/2005, sp. zn.: 1ObdoV/51/2008 a 1ObdoV/18/2011).

Tieto rozhodnutia dovolacieho súdu mali za to, že treba v naznačenom smere doplniť v predmetnej veci dokazovanie. Následne rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn.: 4Obo/10/2013 uložilo súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie v smere naznačenom nadriadeným súdom.

Súd prvej inštancie čiastočne doplnil dokazovanie, ale žiadnym transparentným a preskúmateľným spôsobom. Preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nesprávny, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a zároveň je aj v zjavnom rozpore so záväzným názorom dovolacieho súdu, ale aj v samotnom odvolacom rozhodnutí.

21. Žalobca preto navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu a rovnako navrhol, aby dovolací súd vydal uznesenie, ktorým zruší napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie a zaviazže žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania.

22. Žalovaný sa písomne vyjadril k dovolaniu žalobcu a uviedol, že vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu nebolo spôsobilé samo osebe ovplyvniť výsledok sporu a spôsobiť žalobcovi ujmu, spor trvá od roku 1999, predmetné vyjadrenie neprineslo žiadne nové skutočnosti a právne argumenty, ktoré by vo vzťahu k veci samej neboli žalovaným použité už prv v súdnom konaní. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 žalovaný uviedol, že žalobca vo svojom dovolaní jednoznačne nedefinuje, akú konkrétnu právnu otázku, rozhodujúcu v tejto veci, dovolací súd vo svojej praxi doposiaľ nevyriešil, resp. akou právnou otázkou sa má zaoberať súd v dovolacom konaní. Žalovaný preto opakovane poukazuje na svoje právne stanoviská už prezentované v doterajšom konaní. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. - civilný sporový poriadok, ďalej len C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas a riadne zastúpená strana sporu - žalobca, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p./ skúmal, či je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému bol podaný tento mimoriadny prostriedok - dovolanie, prípustný.

24. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

25. Podľa ust. § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť dovolania podľa § 420 C. s. p. sa vzťahuje len na rozhodnutia vo veci samej a na rozhodnutia, ktorými sa konanie končí.

26. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, teda ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Preto sa dovolací súd zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Toto právo, ako uviedol žalobca, mu bolo znemožnené postupom súdu, keď súd nedoručil repliku žalovaného k jeho odvolaniu a súd vyhlásil rozsudok, pričom termín vyhlásenia rozsudku bol zverejnený len dva dni pred dňom vyhlásenia rozsudku.

27. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Z ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

29. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným

súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

30. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická lebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať s účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

31. Podľa § 1 C. s. p. civilný sporový poriadok upravuje postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov.

32. Podľa čl. 6 C. s. p. strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednáwanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

33. Dovolací súd preto poukazuje, že Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

34. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (č. l. 865) sa písomne vyjadril žalovaný 12. augusta 2015 (č. l. 881), pričom táto replika žalovaného na odvolanie žalobcu bola žalobcovi doručená 29. júna 2016 (č. l. 885). Žalobca preukázal, že predmetné vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu fyzicky obdržal 29. júna 2016, a to po verejnom vyhlásení rozsudku odvolacím súdom. Toto sa konalo 29. júna 2016 o 11. hod. 10 min.

35. Právo strany sporu na doručenie procesného vyjadrenia ostatných strán sporu treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia strany sporu druhej strane sporu vytvára stav nerovnosti strán v konaní pred súdom.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného konštatoval, že súd svojim procesným postupom - nezaslaním vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu - znemožnil žalobcovi-strane v spore, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

37. Dovolací súd so zreteľom na povahu a procesné dôsledky každej z vád zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p. preto založil prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť zistením vady podľa § 420 písm. f/ C. s. p., pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vydané.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil podľa ust. § 449 ods. 1 C. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.) s tým, aby v novom konaní odstránil vadu konania zistenú podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a vo veci znova rozhodol, a to aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

39. Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.